

ПОГЛЯД

25 листопада 2010 року 10 (124)

газета Ужгородського національного університету

Вони навчаються й відпочивають, вони сумують і сміються, вони енергійні й не дуже. Вони різні, і ми за те їх любимо!

13 Днів студента!

Анонси

У цьому номері ви дізнаєтеся:

• **ХТО** із викладачів університету став депутатом **стор.4**

• **ЯК** студентам «жилося» під час місцевих виборів **стор.5**

• **ПРО** головне питання немісцевого студентства **стор.10**

... І багато-багато іншого!

ОПИТУВАННЯ

Чому студенти пропускають пари?

В опитуванні взяли участь 100 студентів історичного, географічного, математичного, філологічного, інженерно-технічного, економічного факультетів.

Опитування провели студенти 1 та 2 курсів відділення журналістики.

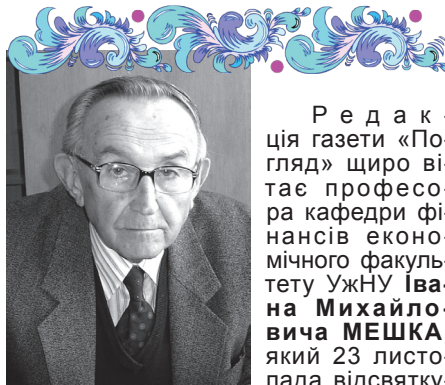
ЦИТАТА МІСЯЦЯ

...Найбільші відкриття робили молоді люди.

І.Кікоїн

ОДНИМ
ОБ'ЄКТОМ

• КАФЕДРА СЛОВАЦЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ • Завідувач кафедри словацької філології УжНУ, професор Світлана Пахомова та доцент цієї кафедри Ярослав Джоґанік презентували в Ужгороді авторський підручник «Словацької мови» російською мовою та електронний варіант «Словацько-українського словника». Друковане видання з додатком-DVD-диском побачило світ услід за українською версією завдяки міжнародному проєкту «Словаччина — Україна: елімінація мовних бар'єрів», який належить Словацько-українському інституту гуманітарних ініціатив (Пряшів) та словацько-норвезькому джерелам фінансування. У свою чергу, електронний словник є першим такого типу в Україні. Він нараховує понад 15 тисяч слів, над якими, крім названих авторів, попрацювали доценти кафедри Леся Буднікова та Ольга Хома.

Бажаємо шановному й авторитетному науковцю та викладачу міцного здоров'я, довгих років життя, невичерпної енергії та здійснення всіх задумів.

*Нехай наснаги Вам дає земля
Десятки літ ще мріяти й творити,
Хай пісня ніжна серце окриля
В здоров'ї й радості багато
літ прожити.*

МАТЕРІАЛ РОКУ
Номінанти 2009-го

Завершується конкурс «Погляду» на кращу студентську публікацію року. За підсумками 2009 року номінантами є такі матеріали: «Важкий шлях до знань» Олександри АРТЮХІНОЇ, «Щоденник в Інтернет-мережі — потреба в соmunity чи манія?» Катерини МАРІНЕНКО, «Захоплена бісером» Ольги ПАЛОШ, «Остання сповідь «Погляду» Наталії ЧОБАНІ, «Фанатизм — хвороба чи шлях до одужання?» Вікторії ЛИСЮК, «А якби вони були живі...» Ірини КРУПКО, «Молодь Закарпаття пізнавала скарбниці Сходу» Ольги БІЛЕЙ, «У лещатах «іграшки»...» Ганни МЕДВЕЦЬКОЇ, «У пошуках студентського квитка» Марії РИБЧЕНКО, «Американський професор з українським корінням» Артура КОРНІЄНКА, «Наша 64-а осінь» Марічки ЧЕРНИЧКО, «Людяність повинна бути перш за все» Андріани ШПІЛЬКИ, «Новорічна казка» Ірини КРУПКО.

Якщо вам, шановні читачі, якась із вищезазваних публікацій запам'яталася, надсилайте свої відгуки.

ВИЗНАННЯ

Олександр СЕМЕРАК:
«Моє досягнення — досягнення УжНУ»

Колеги по роботі, друзі вітають завідувача науково-дослідної лабораторії НДІ фізики і хімії твердого тіла УжНУ, старшого наукового співробітника, кандидата хімічних наук Петра Михайловича Миляна, який нещодавно став на рушничок сімейного щастя зі співробітником кафедри твердого тіла Волинського національного університету імені Лесі Українки, а нині вже співробітником НДІ ФХТТ УжНУ Жанною Іванівною Тишковицею.

Міцного союзу молодятам!

*Сто років Вам в щасті й
здоров'ї прожити,
Багатими стати, дітей
народити,
Ми щиро вітаємо Вас,
В щасливу дорогу, у добрий
Вам час.*

Нещодавно у всеукраїнському проєкті «Золотий фонд нації» з'явилося ім'я завідувача кафедри кримінального права УжНУ Олександра СЕМЕРАКА. Він став першою людиною з теренів нашого краю, хто удостоївся почесного звання номінанта цього проєкту. Незважаючи на потік справ, що оточував викладача вже з початку робочого дня, Олександр Созонович таки виділив час на спілкування з «Поглядом».

— Олександрє Созоновичу, що слугувало поштовхом для вибору долі юриста?

— Так склалося, що після закінчення Харківської юридичної академії (нині Національна юридична академія ім. Ярослава Мудрого — прим. авт.) одразу розпочав службову діяльність. Із того часу працюю в юридичних органах, намагаюся повністю віддаватися своїй професії, а головне — сповідую філософію: в Україні повинна панувати диктатура Закону.

— Яким чином передасте свій досвід студентам?

— У свою чергу, роблю все від мене залежне, зокрема намагаюся якнайкраще подавати матеріал, при цьому вміло застосовуючи професійні навички з власного життя.

— Певно, емоції переповнювали, коли отримували почесну нагороду з рук президента НАНУ Бориса Патона?

— Звичайно, такі враження не передаються. Найперше відчував не лише гордість за власну честь: це досягнення ще раз усім доводить високий імідж нашого вишу.

— А яка з усіх нагород для вас є найціннішою?

— Диплом заслуженого юриста України.

— Спасибі за розмову й подальших Вам професійних перемог.

— Дякую. У свою чергу, бажаю читачам газети здобувати свої професійні та життєві перемоги.

Спілкувався Роберт ПАПП,
студент відділення журналістики.

Із Днем студента!

28 листопада день народження святкує ректор УжНУ, професор **Микола Миколайович ВЕГЕШ**. Професорсько-викладацький та студентський колективи Ужгородського національного університету щиро сердечно вітають свого керівника та бажають добра, щастя, невтомної енергії, натхнення й творчих здобутків!

Шановні студенти!
Від щирого серця вітаю вас зі святом — Міжнародним днем студента!

Студентство Ужгородського національного університету — це основа нашого багатотисячного колективу. Ваша юнацька наснага й життєвий потенціал мають визначальне значення для розвитку нашого краю та держави загалом.

Студентські роки — важлива та незабутня пора, про яку залишаються лише добрі згадки. Ці згадки — мудрі викладачі, вірні друзі, метушливий клопіт перед сесіями й радість після їх складання! Тож нехай студентські роки подарують вам лише приємні спогади!

Бажаю вам прагнення до нових життєвих висот, а також злагоди й затишку вашим домівкам.

З повагою Микола ВЕГЕШ,
ректор УжНУ, професор.

7 листопада ювілейну дату народження відсвяткувала професор кафедри російської мови **Людмила Михайлівна УСТЮГОВА**. Викладачі та студенти зичать Вам добра, краси, любові та справжніх життєвих радощів.

26 листопада ювіляром стане й професор кафедри російської мови **Анатолій Олексійович ВІНОГРАДОВ**. Викладацький та студентський колективи філологічного факультету УжНУ від щирого серця вітають іменинника й бажають йому міцного карпатського здоров'я, довголіття, творчої наснаги й благополуччя.

А ще ювілярів вітаємо такими рядками:

*Хай день Вам буде сонячний, веселий,
Хай щастя шлях трояндами все стелить,
Миттєвостей приємних Вам завжди.
Енергії життя з роси й води!*

ДО ДНЯ СТУДЕНТА

Софія Курта стала найкращим студентом року

17 листопада зала облмуздрамтеатру вдруге збирала гостей на конкурс «Кращий студент року». Також на дійстві організатори цього грандіозного шоу представили «Рейтинг 2010 року» в найрізноманітніших номінаціях: починаючи з найкращого арт-проекту та закінчуючи найкращою кімнатою гуртожитку. До речі, серед них були: Закарпатська обласна організація ВМГО «Студентська республіка», агентство моделей «L-Models», часопис молодіжного життя «StudLife», Студентська рада УжНУ, магазин «House» та інші.

Після кастингу всіх охочих потрапити на конкурс у ньому взяло участь 8 студентів — 4 хлопці та стільки ж дівчат. Спочатку учасники мали змогу представити себе, а потім у вигляді ток-шоу показували свої «коники», відповідали на різноманітні запитання ведучих. Хто зачаровував танцями, хто власноруч зробленими капелюшками, а хто значними досягненнями в спорті.

Крім того, різні фотографіи нашого краю робили для учасників слайд-шоу, в якому показували своє бачення студентів. За рішенням компетентного журі найкраще себе проявила Софія Курта, студентка коледжу мистецтв ім. А.Ерделі, яка й виборила найголовніший титул. Інші учасники також отримали нагороди, але в окремих номінаціях: «Кращий студент-дизайнер» — Анастасія Мутка (студентка економічного факультету УжНУ), «Кращий студент-спортсмен» — Дмитро Осіпов (студент факультету ІТФ УжНУ), «Кращий студент-екстремал» — Бри-

гітта Покоп (студентка Закарпатської філії Київського славистичного університету), «Кращий студент-шоумен» — Олександр Бабич (студент факультету міжнародних відносин ЗақДУ), «Кращий студент-громадський діяч» — Тетяна Цанько (студентка факультету фізичного виховання і спорту УжНУ), «Кращий студент-організатор» — Володимир Горват (студент факультету інформатики ЗақДУ), «Кращий студент «Майбутня зірка» — Юрій Каналош (студент коледжу мистецтв ім. А.Ерделі).

Щиро вітаємо учасників, кожен із них був гідний перемоги та показав себе з якнайкращого боку. А від організаторів з нетерпінням чекаємо наступних оригінальних дійств.

Мирослава ШИМОН,
студентка відділення журналістики.

ПІСЛЯ ВИБОРІВ

Викладачі УжНУ стали депутатами

Вибори закінчилися, настав час реальних дій. Хтось доклав чималих зусиль у період виборчої кампанії і отримав бажаний результат. Наш університет, по суті, є найпотужнішим осередком виборців на Закарпатті. Тому різнопартійні студенти всіма можливими силами включилися в політичні перегони. Дехто навіть шкодує, що вибори так швидко закінчилися, а з ними й приємна метушня: безкоштовні квитки в нічні клуби, на концерти, гаряча вода в гуртожитках... Хтось із кандидатів, незважаючи ні на що, просто «купував» своїх виборців. Інші ж — не потребували таких методів, бо були впевнені у власних силах і народній підтримці.

Викладачі УжНУ теж активно брали участь у місцевих виборах. Результат є: відтепер проблеми університету в міській та обласній радах лунатимуть з уст доцентів, професорів нашого вишу. Про те, чому викладачі йдуть у політику та що готові зробити для рідної альма-матер, ми запитали в новообраних депутатів від нашого університету.

Микола ВЕГЕШ, ректор, доктор історичних наук, професор:

— Я пройшов в обласну раду за мажоритарним округом, був четвертий у списку від своєї політичної сили. Моя перемога у вісімсот голосів не є наслідком рекламних акцій чи тривалої агітації. Я просто приїхав у села, де балотувався, і цього вистачило. Мої конкуренти були доволі сильними. На вчорашньому засіданні обласної ради ми обрали головою Івана Балогу. Можливо, я очолю комісію з освіти. Щодо політичних ідей, то програма, яку запропонував, фактично виконана. Хіба що залишилося добудувати новий корпус на БАМі. Утім я — уже третій ректор, який намагається це зробити. Наразі залишається бачення альма-матер (учора на сесії ми обговорювали його фінансування). Тут треба подякувати голові ОДА, бо, усе-таки, Олександр Ледида пішов нам назустріч. У моїх планах — заміна вікон у гуртожитках та головному корпусі університету. Відправив двох проректорів до міністра освіти й науки, Олександр Олександрович також надіслав свого листа Дмитрові Табачнику. Думаю, що після Нового року почнемо заміну вікон і тоді, відповідно, проблему теплозбереження вирішимо повністю. Слід сказати, що за останні три роки ми не отримали жодної копійки від міністерства. Усе, що вдалося зробити, — за рахунок спонсорських коштів. У свою чергу через обласну раду

порушуватиму питання про відкриття нових спеціальностей у нашому університеті. Хочемо відкрити «митну справу», на факультеті суспільних наук — «державне управління». Документи вже готові, тож скоро їдемо до Києва. Також моя мрія — відкриття теологічного факультету, але для того, щоб готувати не священників, а фахівців із теології. Сподіватимемося тільки на краще.

Світлана ПАХОМОВА, доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри словацької філології:

— Я взагалі-то не публічний політик, мені цілком вистачає постійного спілкування зі студентами. Проте, як і кожна свідомо особистість, маю власні переконання, політичні симпатії й антипатії. Прийняла пропозицію стати канди-

датом у депутати Ужгородської міськради, тому що люблю своє місто, тому що вболіваю за нього. Тут пройшло все моє життя. Коли я порівнюю сучасний Ужгород із тим, яким він був у часи моїх студентських років, то переді мною постають ніби два різні міста. Раніше Ужгород вирізнявся своєю культурою, європейськістю, охайністю, елегантністю. Мені хочеться повернути йому культурне, гідне обличчя. Наше місто, по суті, є воротами в Європу. Я не раз бувала за кордоном, і, повірте, маю з чим порівнювати. Тому всіма можливими силами намагатимусь покращити ситуацію, використовуючи для цього свій досвід, знання і зв'язки. Представників нашої партії в міськраді небагато, але всі вони небагато люди, хороші фахівці в різних сферах. Ми прийшли до міської влади не розводити політичні баталії, а працювати на благо міста і його жителів.

Володимир СМОЛАНКА, доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри неврології, нейрохірургії та психіатрії:

— По-перше, хочу сказати, що попередні чотири роки, коли діяла обласна рада 5-го скликання, я теж був депутатом. Працював у медичній комісії, якій вдалося зробити не одну хорошу справу. Хочеться виділити дві сторони: перше — це покращення матеріально-технічної бази, ідеться про ремонт і нову апаратуру в закладах. Наш центр нейрохірургії та неврології повністю фінансується з обласного бюджету. Наразі я — депутат обласної ради, тому такі рішення і їх здійснення можна віднести до моєї компетенції. По-друге, усі заклади обласного підпорядкування повністю забезпечені медикаментами. Власне кажучи, цього року я знову висунув свою кандидатуру на вибо-

рах від тієї політичної сили, із якою працював завжди. Моїми колегами є ті люди, яких добре знаю, з ними я йшов до перемоги ще на попередніх виборах. Мета, котру ставлю перед собою — лобювання інтересів медиків і освітян. Поскільки працюю завідувачем кафедри неврології та нейрохірургії УжНУ й одночасно займаю посаду директора обласного центру нейрохірургії та неврології, найбільше моє серце болить за освітян, медиків і галузь культури. Скажу відразу: є плани, є стратегії для розвитку цих галузей. Звичайно, радію і перемозі за списками від партії, де був під другим номером, і успіху за мажоритарним округом. Це подвійне щастя, яке підтверджує те, що я все-таки щось зробив, коли був депутатом, маю певний авторитет серед людей. Є в мене радість і за те, що в нас найчисельніша фракція — 46 осіб. У власній перемозі в першу чергу завдячую людям, які обирали, мешканцям Ужгорода, які голосували за мене в мажоритарному окрузі. Це вкотре підтвердило їхню довіру до мене.

Михайло РОШКО, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри французької мови та зарубіжної літератури:

— Вибори — досить-таки серйозна праця, яка вимагає великої уваги та стійкості до стресових ситуацій. Світ часто робить нам виклики. Реагуючи на них, перемагаючи труднощі, ми ростемо. Завдяки перемозі я отримав новий досвід, розширив свою свободу, адже досі політикою ніколи не займався. Так, там багато бруду, злості, нечесності, але цей світ був для мене закритий. Зрештою, політика — не моє, я письменник. Утім як письменник намагаюся знати все: і релігію, і культуру, і мистецтво, і політику. Що стосується УжНУ, то я ж не олігарх, який може пообіцяти щось, дати гроші зі своєї кишені. Та на відміну від товстосумів, не зникну на 5 років, а весь час захищатиму інтереси студентів. Я знайомий із проблемами юнаків та дівчат. Наведу один факт для порівняння: коли студенти нещодавно страйкували біля пам'ятника Шевченку проти введення додаткових платних послуг у вишах, то єдиний викладач і єдиний із нинішніх депутатів, хто стояв поряд із ними, був я. До мене можна звертатися з будь-якими проблемами, ми обов'язково знайдемо шляхи вирішення. Уже вчора вирішували питання гарячої води. У майбутньому попрацюємо над покращенням умов проживання в гуртожитках. За мене голосували студенти, які там проживають, а також викладачі. Хочу подякувати всім, хто підтримав, повірив. Намагатимусь усіма силами виправдати їхні сподівання.

Наталія КАРАЛКІНА, Ванда МІЛЬО,

студентки відділення журналістики.

ВРАЖЕННЯ

Виборча кампанія: студентський акцент

Минув час неймовірних «місцевих» перегонів. На щастя, місто звільнилося від облич кандидатів у «мери-депутати», які «окупували» білборди й усе, що тільки можна.

Справу зроблено, найдостойніших обрано. Беручи до уваги заголовки цієї кореспонденції, виникає запитання: а при чому тут студенти? Та прямо кажучи — при всьому. Не важко згадати, адже минуло зовсім мало часу після виборів, як активно залучали студентів до агітації, проводили усілякі «шарові» «аля пікніки»... Зрозуміло, це не дарма. Кандидати знали, що потрібно студентам, тож і влаштовували подібні «прийоми», особливо в четвер чи в п'ятницю, коли в гуртожитках запаси харчів майже вичерпано. Зрештою, перед виборами чимало було зроблено й для міста, і якщо подивитися «ширше», то могли б місцеві вибори щодва роки проводити на його благо. Та й студентам вдалося трішки підзаробити, бо запрошень на «роботу» (збирати голоси, роздавати листівки, календарики, кулькові ручки, газети тощо) було досхоchu повсюди.

ЗАХОДИ

18 листопада в стінах УжНУ було презентовано сайт відділення журналістики. Представив його гостям викладач кафедри Василь Путрашик.

На дійство завітали проректор УжНУ, професор Олександр Сливка, голова Закарпатської обласної організації Національної спілки журналістів України Дмитро Воробець, а також випускники відділення, котрі працюють у ЗМІ області, інші поважні гості. І сайт того вартий. На ньому ви можете дізнатися про найважливіші події з життя кафедри, висловити свої думки на форумі, ознайомитися власне з підрозділом тощо.

Із відкриттям сайту журналісти пов'язали ще два заходи. Студенти й викладачі провели зустріч із випускниками відділення та привітали де-

Проведення невеликого опитування серед знайомих студентів виявило, що вони хапалися за будь-яку можливість підзаробити. Так, один із філологів, який побажав залишити своє ім'я в таємниці, працював спостерігачем і повідомив, що на десяти виборчих дільницях Ужгорода були задіяні понад 95 студентів. Звісно, безкоштовно. Скажімо, дружокурсниця ФСН Мар'яна ось що розповіла про свої маленькі заробітки: «Найчастіше працювали ввечері. Мені телефонували, говорили, куди прийти. На місці ж давали газети, наприклад, від 100 до 300 екземплярів, і ми розносили їх територією району, залишаючи в поштових скриньках. Робота, звісно, була не завжди, бо охочих чимало, адже за 300 газет виплачували 100 гривень незалежно від часу рознесення».

Студенти 4 й 5 курсів стоматологічного та юридичного факультетів відповідно Денис та Юрій працювали в команді. Заробляли на листівках, пропуючи одного з кандидатів у депутати. За це хлопцям платили по 350 гривень за 500 розданих листівок.

Окрім роботи, для студентів вистачало ще чимало вигідних пропозицій. До прикладу, квитки на дискотеки, щотиж-

ня різні напої або ж місяць безкоштовного Інтернету в гуртожитках. Проте все хороше завжди закінчується. До того ж окремі студенти зізнавалися, що робота потребувала значних зусиль, особливо в день виборів та після них. Адже потрібно було якомога швидше підрахувати голоси.

Утім, незважаючи на різні труднощі, студенти задоволені передвиборчою кампанією. І не тільки з огляду на зароблені гроші й отримані хай невеличкі, але «преференції». Було здобуто важливий досвід «політичної» роботи, спілкування. А отже, вибори стали не даремними як для тих, хто їх виграв, так і для тих, хто допомагав здобувати перемогу триумфаторам.

Андріана КІШ,

студентка відділення журналістики.

Три в одному по-журналістськи

Гостям свята презентують новий сайт, який стане чудовим путівником кафедри журналістики

Студенти 5 курсу намагаються прокласти шлях від своїх сердець до серця декана

кана філологічного факультету, завідувача кафедри журналістики Юрія Михайловича Бідзілю, якому саме в цей день виповнилося 45 років. Три заходи в одному справді перетворилися на свято, де вистачало і теплих слів, і привітань, і цікавих сюрпризів. Підсумовуючи захід, Юрій Михайлович звернувся з приємною фразою до студентів і викладачів: «Якби не ви, усе було б не так». Саме такі слова надихають і спонукають до подальшої праці й самовдосконалення, особливо нас, першокурсників.

Еліна АНДРУСЬ,

студентка відділення журналістики.

ЦІЛКОМ ВІДВЕРТО

Павло ГУРАНИЧ: «Допомагай собі сам — і тобі допоможуть інші»

— Який вищий навчальний заклад закінчували?
— Я закінчив Ужгородський, на той час державний, університет.

— Ким мріяли стати в дитинстві?
— Важко згадати, напевно, інженером.

— Фраза, із якою Ви йдете життям?
— «Допомагай собі сам — і тобі допоможуть інші» та фраза, яка найкраще звучить російською мовою: «Дорогу осилит идущий».

Прізвище, ім'я, по батькові:
ГУРАНИЧ Павло Павлович.
Рік народження
— 1961.
Посада: доцент кафедри оптики фізичного факультету УжНУ.

— Якому стилю музики віддаєте перевагу, Ваша улюблена пісня?

— Для мене стилю музики як одного немає, тому що й сама музика часто змінюється. Дуже люблю мелодію з фільму «Хрещений батько». Більшість пісень, які слухаю, не ритмічні, а мелодійні.

Спілкувалася
Кристина БАЛІНТ,
студентка відділення журналістики.

— Будучи студентом, списували?

— Списував дуже мало й рідко готував шпаргалки. А зі студентських років згадався предмет «Квантова механіка». Він був одним із найважчих.

— Чи є різниця між теперішніми студентами та студентами років 10 — 20 тому?

— Звичайно ж, є. У них різні можливості, я маю на увазі доступ до інформації. 20 років тому її дістати було набагато важче. Студенти шукали все в книжках, конспектах, спеціальній літературі. А тепер, маючи під руками Інтернет, юнаки й дівчата не можуть організувати свій час. Та й дисципліна шукується.

— Ваше хобі?

— Туризм, лижі, дуже люблю гори, і влітку, і взимку.

ГИРЬОВИЙ СПОРТ

Студент УжНУ – чемпіон світу!

В італійському Мілані пройшов 18-й чемпіонат світу з гирьового спорту, у якому в складі збірної України взяв участь і студент 5 курсу факультету фізичного виховання і спорту Ужгородського національного університету Василь ПОТОКІЙ.

Він виступав серед юніорів у ваговій категорії до 70 кг. Після першої вправи — поштовху — із невисоким для себе результатом 58 підйомів програвав двом росіянам 28 і 26 балів відповідно. Причиною цього стало те, що Василь не зміг одразу пристосуватися до гирь нового зразка.

Зате в ривку, підкоривши «тридцятьдвірку» рекордні для себе 120 разів, закарпатець випередив найближчого суперника на 35 балів і за сумою двоборства з результатом 178 підйомів упевнено став чемпіоном світу.

В.Потокій останні п'ять років займається в університетській секції атлетизму під керівництвом старшого викладача, майстра спорту Андрія Федорішка, успішно поєднує заняття великим спортом із навчанням, адже є відмінником. Минулого року Василь був третім на таких змаганнях, наступний сезон пропустив через травму, а цього року виборів «бронзу» на молодіжному чемпіонаті України й, нарешті, — золота світова вершина!

Чемпіон світу Василь ПОТОКІЙ із тренером Андрієм ФЕДОРІШКОМ

БАСКЕТБОЛ

Інженерна думка працює і з м'ячем!

У спорткомплексі УжНУ проходили змагання з баскетболу серед юнаків у залік 61-ї університетської спартакиади студентів.

За нагороди змагалися команди 12 факультетів. На жаль, не брали участі представники підрозділів міжнародних відносин, романо-германської філології, суспільних наук та гуманітарно-природничого факультету з угорською мовою навчання.

Матч за матчем визначав тих, хто дедалі активніше наближався до призової трійки. Зрештою, за I місце суперничали команди інженерно-технічного й стоматологічного факультетів. У наполегливій та надзвичайно напруженій грі перемогу здобули представники ІТФ — 31:30. Третє місце посів географічний факультет.

Загалом підсумки змагань із баскетболу серед юнаків такі:

I місце — інженерно-технічний факультет.

II місце — стоматологічний факультет.

III місце — географічний факультет.

IV — медичний факультет.

V — математичний факультет.

VI — економічний факультет.

VII — фізичний факультет.

VIII — хімічний факультет.

IX — біологічний факультет.

X — філологічний факультет.

XI — юридичний факультет.

XII — історичний факультет.

За інформацією факультету фізичного виховання і спорту.

М'яч — не гриби, але його теж потрібно «покласти» в кошик!

Нагороди знайшли своїх героїв

УЖНУ-65

Національний, вищий, навчальний...

65-а річниця Ужгородського національного університету — хоч і не кругла дата, але все ж ювілей. Тому ми продовжуємо його тему й у цьому номері. Своїми думками, поглядами, спогадами діляться теперішні й колишні працівники УжНУ, відомі в краї люди, відповідаючи на запитання «Погляду».

— Якими Вам бачаться 65 років Ужгородського університету як його керівників?

Микола ВЕГЕШ, ректор УжНУ, професор:

— Мені здається що дуже мало часу пройшло відтоді, як ми святкували 60-у річницю. Але повірте: за ці 5 років зроблено дуже багато. І я пишаюся тим, що УжНУ не втратив своє обличчя, а зміцнив позиції. За п'ятирічку відкрили 4 нові факультети, 10 нових спеціальностей, примножили матеріально-технічну базу. До 65-річчя університету ми підготували серйозний проект — відкриття нового, європейського приміщення бібліотеки. Також змінилася площа перед головним корпусом. Я не хочу зараз перераховувати все, що зроблено, але до ювілею ми прийшли не з пустими руками.

Надалі хочу, щоб наш класичний виш став дійсно класичним після того, як у ньому з'явиться теологічний факультет. Таким чином ми закриємо увесь цикл підрозділів, як у європейських вишах.

Щодо відкриття нових спеціальностей, то найближчим часом плануємо відкрити ще «митну справу». Це єдина спеціальність, яка залишається за моєї програми на сьогоднішній час невиконаною. Можливо, спочатку митників готуватимемо при якомусь із факультетів, як, наприклад, на перших порах юридичний підрозділ діяв при економічному факультеті, але з часом усе стане на свої місця.

Також я дуже хочу, щоб був окремий факультет журналістики. Розумію, що, можливо, поки не вистачає кадрів, але свого часу політологія відокремилася від історичного факультету й тепер успішно функціонує в іншому статусі. Я думаю, що так може зародитися й факультет журналістики. Оце мої плани як ректора з приводу відкриття підрозділів. Але найголовніше, щоб політика не втручалася в життя вишу. Якщо нам не допомагають, то щоб і не заважали. Тоді все буде нормально. Я вже не кажу про те, що останні 2 роки немає жодного фінансування університету. Не знаю, як інші ВНЗ, але УжНУ все, що зробив за останні навіть не 2, а 3 роки — зробив за рахунок благодійницьких коштів. Сподіваюся, у новому році ситуація зміниться на краще, а ми ще гідніше зустрінемо вже 66-у річницю нашої альма-матер.

— У чому, на Вашу думку, найбільше значення відкриття університету?

Сергій ФЕДАКА, професор кафедри історії України:

— Якщо взагалі зживати до історії Закарпаття такий пафосний вислів, як віковична мрія, то вона в першу чергу стосується саме нашого університету, оскільки майже століття пройшло від першого виголошення цієї мрії до її реалізації. Уперше намір відкрити університет у нашому краї було продемонстровано 1848 року під час Слов'янського з'їзду в Празі. І ось 1945 року, через століття, прагнення реалізувалося. За чеської влади неодноразово ставилося це питання, але з тим і зволікалося, хоч на той час у нас уже працювали академіки. Першим членом-кореспондентом угорської АН був Василь Довгович. Антон Годинка — теж академік. Свій науковотворчий потенціал у Росії реалізували наші закарпатські науковці: перший ректор Петербурського університету Михайло Балудянський, ректор двох вишів в Україні Іван Орлай. Кадри й потенціал на Закарпатті були, але роль самого вишу, поки відкрили університет, виконували учительська й богословська семінарії. Коли з'явився УжДУ, а потім УжНУ, то наш край перетворився з такого, який імпортує до себе фахівців із вищою освітою, на того, хто фактично продукує й поширює на всю Україну висококваліфікованих працівників із найрізноманітніших спеціальностей. Край посів зовсім інше місце на карті України й не тільки. Він став одним із науково-освітніх центрів України.

— Які найяскравіші сторінки в історії Ужгородського університету?

— Важко, звичайно, одну чи кілька сторінок виділити, бо вся історія університету — суцільна епопея десь звершень, десь ілюзій, десь намірів реалізації. При цьому щось не вдалося, а багато чого вдалося. Фактично відкриття факультетів (а їх уже майже два десятки) — яскрава сторінка, із якої беруть витокі все нові й нові сторінки історії нашого вишу. Із 10 його ректорів кількох особливо хочеться виділити. Це, звичайно, Дмитра Чепура й Володимира Сливку, при яких найбільше було зроблено, але вони й найдовший час керували нашим закладом. Без сумніву, яскравою сторінкою є і діяльність кожного такого видатного науковця, а їх десятки в альма-матер. Тому слід говорити не про одну сторінку, а про суцільний том таких яскравих сторінок, який становить гарну історію УжНУ.

— Що Вам найбільше пригадується з університетського життя?

Степан ПОЛЯК, декан математичного факультету в 1979 — 1984 рр.:

— Про університет можу говорити як про справжню альма-матер. Я навчався тут із 1950 до 1955 років. Далі почав працювати у виші. Майже на всіх посадах: асистентом, старшим викладачем, доцентом, завідувачем кафедри вищої математики, деканом математичного факультету. Практично тут пройшли моя юність, молодість і вже трохи стар-

ший вік. А якщо згадувати, що тут було гарного... Дуже багато! Скажімо, наш науковці. Самуїл Берман. Він організував семінар, знаменитий у цілому світі.

Це один бік справи. А ще мене тут захопив волейбол. Команда викладачів УжДУ двічі ставала чемпіоном України й один раз найкращою серед команд викладачів вищих навчальних закладів Радянського Союзу.

— Ви займалися перспективами розвитку нашого вишу. Що з розбудови університету найбільше запам'ятали?

Михайло ВОЛОЩУК, проректор УжДУ в 1984 — 1990 рр.:

— Прекрасно пригадую ті роки, бо вони були одними з кращих у моєму житті. Я працював на посаді проректора УжНУ з навчально-виховної роботи, але колеги з міністерства дуже просили зайнятися перспективою розвитку університету й особливо зміцнити його матеріально-технічну базу.

Ми почали з того, що переглянули генеральний план, склали новий, який був затверджений Ученою радою закладу й розглянутий на бюро обкому партії та колеги з міністерства України. Це був дуже хороший генплан, і якби його вдалося втілити в життя повністю, то університет мав би одну з кращих матеріально-технічних баз в Україні.

Коли ж почали здійснювати цей план, було дуже важко з гуртожитками. Гуртожиток для аспірантів, викладачів, малосімейний — не було такого. Мені вдалося в Держбуді України знайти один проект, який зняли з експлуатації. Він був розроблений сибірськими проектантами. Справа в тому, що в нас на Закарпатті особлива сейсмічна зона, і потрібно всі об'єкти зводити відповідно до її особливостей. В Україні ж «сейсмічно стійких» проектів гуртожитків не було. Я знайшов такий проект у Москві в одному зі спеціалізованих інститутів, що будували в Сибіру. Хоч цей проект, як я вже зазначав, зняли з виробництва, але мені завдяки знайомству в Держбуді України дозволили будувати гуртожиток обраного зразка. Ми почали будувати гуртожиток №5. Звели споруду практично за 2 роки. І досі це прекрасний об'єкт.

Почали також будувати новий навчальний корпус, що на «БАМі». Було важко, бо доводилося чимало часу проводити з проектантами, але в усякому разі будівлю зводили почали й сьогодні вона в нас майже «на виході».

Серйозна проблема існувала з ідальнею. Університет її не мав. Названий же харчовий заклад спроектували практично на тому ж місці, де вона сьогодні була б. Утім проект мені не подобався, але якщо б ми зробили новий, то, зрештою, могли би втратити ідальню. Тому вирішили будувати такий заклад за розробленим проектом. Він був дуже дорогим — 850 тисяч карбованців. У той час це була велика сума, за яку побудували б дві ідальні.

Закінчення на стор. 9

УЖНУ-65

Закінчення. Початок на стор. 8

Чомусь ми майже три поверхи «лізли» в землю, ставили палі. Але вирішили працювати, щоб час виграти. У підсумку звели прекрасний харчовий заклад із залами для студентів і викладачів, дієтичним залом, двома кухнями, холодильними кімнатами. Словом, усе, як потрібно. Але оскільки їдальня знаходилася на відстані майже 100 метрів від корпусу, то в дощ чи сніг виникала проблема з одяганням. Тому ми спроектували підземний перехід із основного навчально-лабораторного корпусу до їдальні. Уже був готовий проект цього підземного переходу, але здійснити його не пощастило.

Ще пригадую, існувала велика проблема з бібліотекою. Ми домоглися через Держплан, щоб її проектували угорці. Я спеціально поїхав у Будапешт, подивився 5 таких устанав, і мені дуже сподобалася бібліотека Академії наук Угорщини. Механізовано, буквально все на вищому рівні. Вирішили зупинитися на тому проекті. Угорці почали роботу. Вдалося зібрати 25 000 доларів від організації області, щоб заплатити за документацію, бо міністерство тоді не мало можливості давати валюту на цю справу. Згодом документація на бібліотеку була майже готова. Вона, до слова, саме мала б розташуватися навпроти

основного корпусу на «БАМі», з переходом. Там передбачили зал для Вченої ради на 600 місць, книгосховище на 3 мільйони книг, інші приміщення. Ішлося про сучасну бібліотеку, якої не мав би жоден ВНЗ України

Ми спроектували й дуже хороший побутовий корпус біля четвертого гуртожитку, бо не було де проводити гурткову роботу, не існувало спортивної зали, побутових кімнат. Проект на приміщення в три поверхи вже майже завершили. Планувалися й бібліотека на 100 тисяч примірників, кімната для занять студентів, взуттєва майстерня. Шкода, що ті задуми так і не вдалося втілити в життя.

Одне із серйозних питань того часу, коли я почав працювати, — холод у корпусі взимку. Справді, корпус побудували нерозумно, бо взяли проект із Криму. А це — південний напрямок. Відтак не врахували, що Ужанська долина має сильний протяг, та ще й радіатори 25 — 30 сантиметрів, пластинчаті, нікудишні. Вирішили поставити нову стоярку. Виникло питання: яку? Тоді модно було алюмінієву. Знову через Держплан я позитивно вирішив питання. Якщо область отримувала 5 тонн алюмінію на рік, то нам дали 27 тонн на один корпус! Проте на стадії кінцевого вирішення мені сказали, що в Інституті водного

господарства в Рівному, в одному з інститутів Києва таку алюмінієву стоярку встановили, а тепер хочуть замінити на дерев'яну. Виявилось, влітку метал нагрівається, а взимку дуже холодний. Я припинив роботу на один тиждень. Вивчив ситуацію в київському інституті, в Рівне зателефонував — інформація підтвердилася. Тому вимушено перейшли на дерев'яно-алюмінієву стоярку. Україна її не виготовляла. Починав робити Кривий Ріг, але виявилось чимало браку. Знайшли один комбінат у Москві. Потрібно було тільки переправити 27 тонн алюмінію, доставити 270 кубів дерев'яних брусків або 900 «кубиків» лісу. І ці питання теж вирішили. Щоправда, не вистачало робочої сили, тому щомісяця протягом кварталу для допомоги відправляли групу з 30 студентів...

Було дуже багато й інших планів: по «Скалці», добудові першого гуртожитку, двох будинків для викладачів... Щось вдалося реалізувати, щось — ні, але ми все робили для того, аби база університету всебічно розвивалася. І я радю, що сьогодні УжНУ потужно виріс і справді є національним вищим навчальним закладом!

**Володимир ТАРАСЮК,
Наталія КАРАЛКІНА,**

студентка відділення журналістики.

СПОРТ

У фізиків найкращі волейболістки

Студентська спартакиада триває

Із 9 по 15 листопада в спорткомплексі УжНУ проходили змагання з волейболу серед дівчат між факультетами університету в залік 61-ої спартакиади.

За першість суперничали 14 факультетів. Перше місце посіла команда фізиків, здобувши перемогу над представницями економічного підрозділу нашого університету (2:0), які у свою чергу зайняли друге місце. Третій резуль-

тат показала команда географічного факультету.

За інформацією факультету фізичного виховання і спорту.

Споглядайте з нами!

Тріумфатори змагань цьогорічної спартакиади з волейболу

Таблиця результатів після трьох видів змагань виглядає так:

№ п/п	Факультет	Крос		Баскетбол (юнаки)		Волейбол (жінки)	
		М	О	М	О	М	О
1.	Біологічний	10	7	9	8	12	5
2.	Географічний	III	14	III	14	III	14
3.	Гуманітарно-природничий	13	4	-	-	14	3
4.	Економічний	I	18	6	11	II	16
5.	Інженерний	7	10	I	18	9	8
6.	Історичний	16	1	12	5	10	7
7.	Математичний	5	12	5	12	6	11
8.	Медицинський	6	11	IУ	13	13	4
9.	Стоматологічний	9	8	II	16	4	13
10.	Факультет міжнародних відносин	15	2	-	-	-	-
11.	Факультет РГФ	11	6	-	-	-	-
12.	ФСН	IУ	13	-	-	11	6
13.	Фізичний	II	16	7	10	I	18
14.	Філологічний	12	5	10	7	8	9
15.	Хімічний	8	9	8	9	7	10
16.	Юридичний	14	3	11	6	5	12

КОНФЕРЕНЦІЇ

Про перспективи екологічного туризму

В Ужгороді відбулася міжнародна підсумкова конференція «Роль екологічного туризму в розвитку сільських регіонів Польщі та України — на прикладі німецького досвіду» однойменного міжнародного проекту.

Останній було реалізовано за участі Фондації європейської освіти з Вальбжиха (Польща) спільно з німецькою організацією — Інститутом Майкла Тіффенуса (Німеччина) — і українською освітньою асоціацією «Перспектива». Проект також було здійснено за фінансової підтримки Норвегії з фондів Норвезького фінансового механізму та Міністерства Закордонних справ Республіки Поль-

ща в рамках програми транскордонного партнерства.

У роботі заходу взяли участь також науковці Ужгородського національного, Закарпатського державного університетів, представники громадських організацій, зокрема із Сату-Маре (Румунія), фахівці, які представляли різні сектори туристичної галузі, органи самоврядування, бізнес тощо.

Учасники проекту й конференції мали нагоду скористатися надбаннями й досвідом німецьких партнерів у галузі екотуризму та його впливу на розвиток місцевих громад. Одночасно відбулося знайомство з прикладами добрих практик у цій галузі, зокрема й на закарпатському досвіді. Присутні мали можливість дізнатися, як розвиток еколо-

гічного туризму впливає на життя людей у регіонах, котрі розвивають цю галузь, використовуючи мальовничі краєвиди місцевості.

Як зазначила один із безпосередніх організаторів конференції, голова правління Закарпатської асоціації «Перспектива» Катерина Попадюк, метою проекту були також підтримка створення нових робочих місць у туристичній галузі й виникнення ланцюга ініціатив, які сприятимуть розвитку сільських районів. У свою чергу, доцент кафедри журналістики УжНУ В.Тарасюк наголосив, що участь у зазначеному форумі фахівців різних галузей дає можливість ефективніше розв'язувати питання, пов'язані з розвитком екотуризму.

ПОМЕШКАННЯ

«Зніму квартиру», або Головне питання немісцевого студентства

Проблема житла кочує за студентами впродовж багатьох років, а тепер, коли гуртожитки переповнені, вона постає під ідею гострішим кутом. До того ж когось не влаштовують умови побуту, хтось прагне «усамітненого» проживання, комусь незручно розташовані гуртожитки й навчальні корпуси. Тому й «хапається» молодь за телефони, газети з оголошеннями, атакує ріелторські агенції, шукаючи тимчасову оселю.

Як зазначає ріелтор агенції «Еліт-Дім» пані Оксана, «найбагатшими» на студентів є липень і серпень, оскільки перед навчанням юнаки й дівчата найбільше шукають квартири. Утакий період близько 90 відсотків наших клієнтів — студенти. Питання, які їх цікавлять перш за все, — ціна (від 1300 до 2000 гривень), автономне опалення та укомплектованість помешкання».

Як показує практика, вибираючи між життям у гуртожитку й на квартирі, студенти віддають перевагу другому з кількох причин: це справді комфортніші умови проживання, можливість контролювати режим і побут, відчуття більшої свободи та самостійності. Приміром, студентка Маріанна Барна аргументує своє проживання на квартирі так: «Ми з подругою винаймаємо помешкання, оскільки в гуртожитку немає вільних місць, та й умови проживання там мене не зовсім влаштовують. За два роки навчання в Ужгороді ми змінили 3 оселі. Із першої виїхали одразу ж у день заселення, оскільки завбачлива хазяйка за 2 години до нашого приїзду вселила інших мешканців.

Наступну квартиру змінили через півроку, тому що були незадоволені нашою сусідкою. На щастя, третє місце проживання нас цілком задовольняє». Дружокурсниця Ірина Левіна, у свою чергу, теж вимушена була підшукати собі квартиру. «Цього року я навчаюсь у другу зміну, — ділиться враженнями дівчина, — щоденний доїзд із Чопу й у зворотному напрямку нестерпний. Однак відшукати помешкання виявилось непросто, позаяк усі прийнятні варіанти тривалий час, так би мовити, не проглядалися. При виборі оселі звертала увагу на стан житла, опалення, меблі й зручність розташування».

За бажання знайти для себе тимчасове житло студенти звертають увагу на ціну, можливість добиратися до навчального закладу, наявність автономного опалення та пластикових вікон, укомплектованість і хоча б мінімальний ремонт у квартирі. Однак трапляються й вимогливіші винаймачі. «Одного разу примхливий студент відмовився від квартири тільки через те, що ванна й туалет знаходилися поруч. Іншу студентку-юристку не задовольнив колір стін у кімнаті», — розповідає ріелтор Марина. Та все-таки, за словами жінки, студенти — люди не надто вибагливі, за нестачі грошей погоджуються на перший-ліпший варіант.

За неможливості чи небажання винаймати окрему квартиру студенти часто орендують кімнату в квартирі чи будинку. Зазвичай вирішити проблему з житлом молоді допомагають літні жінки, які самі живуть у великій оселі й пропонують кімнату декільком дівчатам або хлопцям. Однією з тих, хто «ділиться» оселею, є пенсіонерка Олена Антонівна: «Я здаю одну зі своїх кімнат двом студенткам, які живуть у мене

вже третій рік. Дівчатка приязні, акуратні, допомагають мені по господарству, а я їх погодувати можу. Грошей з них беру небагато, бо вони вже мені як рідні».

Що ж, проживання студента на квартирі, хай навіть із друзями чи з хазяйкою, але допомагає-таки ставати самостійнішим, зібранишим, створює чимало сприятливих умов для успішного навчання. Тож, якщо ви проживаєте в орендованій квартирі, ловіть цю можливість і насолоджуйтесь студентськими роками.

Катерина БРИЖАНЬ,

студентка відділення журналістики.

У МЕРЕЖІ

Про контакти в «Контактах»

Вам нудно на самоті? Ви хочете поспілкуватися зі старими друзями або знайти нових? Для цього не потрібно вишукувати знайомих на вулицях міста — варто лише зареєструватися на одному із соціальних сайтів. До того ж вибір великий: «Вконтакті», «Однокласники», «Мой мир» — тут сучасна молодь, особливо студентство, у них полюбає сидіти годинами.

Починаючи з випадкових знайомств і закінчуючи тісними родинними зв'язками — тут є все! Особливо зручно «подорожувати» світом, спілкуючись із друзями-іноземцями, адже більше не потрібно витрачати багато часу та грошей. Крім того, можна знайти свою другу половинку (чимало знайомих мені пар знайшли одне одного саме через Інтернет). Та є і зворотний бік медалі. Деякі люди настільки «зависають» на цих сайтах, що вже забули про реальну дійсність. У такий спосіб завдається шкода не тільки психологічному, але й фізичному здоров'ю — псується зір, та й загальний стан організму погіршується (сидячи годинами за комп'ютером, важко вести рухливий спосіб життя).

Стає цікаво: скільки ж часу студенти проводять «Вконтакті»?

Марія, факультет фізичного виховання та спорту: «Я щодня витрачаю на «Контакти» десь годину, адже інший час мені потрібний для навчання».

Яна, 19 років, Ужгород: «Вконтактах» сиджу постійно, адже маю там багато друзів. Це весело!»

Ольга, біологічний факультет: «Приблизно 2 години на день, і цього достатньо».

Марія, математичний факультет: «Коли я тільки зареєструвалася «Вконтакті», не часто туди заходила. Коли ж заглянула на цей сайт через місяць, по-

бачила, що отримала більше 20 повідомлень від незнайомого хлопця, який запрошував мене з ним зустрітися. Зайшовши на його сторінку, подумала, що в нього немає здорового глузду».

Отже, захоплюючись різними видами «контактів», не тільки піклуйтеся про своє здоров'я, а й обережніше ставтеся до незнайомих, які дуже хочуть стати вашими «друзями». Не поспішайте розповідати особисту інформацію, адже не відомо, ким вони є насправді.

Оксана ТОМИШИН,
студентка відділення журналістики.

ПОРАДИ

Не стань жертвою зламів

Зі зростанням популярності соціальних мереж останнім часом почастішали випадки зломів сторінок «Вконтакті», паролів електронної пошти. Як це виправити й не потрапляти до таких пасток?

Розглянемо декілька варіантів зломів та протидії їм.

Останнім часом приходять чимало повідомлень із досить непримітним змістом. Наприклад: «Привіт =) Завантажила кілька нових фотографій, цікава твоя думка: vkontakte.com/photo356784_120419007».

Застереження! Будьте пильними: офіційний сайт <http://vkontakte.ru/>, не існує vkontakte.com, vkontatle.ru, v-kontakle.ru, vkontatle.com, vkortakle.ru, vkontakt.tut.su; тому, проходячи будь-якими посиланнями, звертайте на них увагу.

Можливий і такий варіант: приходять повідомлення від друга. У звістці йдеться про те, що ви пускаєте спам. Пропонується встановити програму-антиспам... Ви її закачуєте, встановлюєте на комп'ютер (бачите, що вона не допомагає), видаляєте. Заходите на «Вконтакті», і вам вибиває відправити смс із текстом *** на номер ***.

А потім цей самий текст, що прийшов вам, розсилається всім вашим друзям.

Основне застереження: узагалі не проходите різноманітними посиланнями, які вам залишають навіть ваші друзі, не завантажуйте підозрілих програм.

Чимало користувачів можуть зіштовхнутися з проблемою, що взагалі не спроможні зайти на сторінку. Якщо це й удається, то на ній неможливо нічого зробити. На сторінці пишеться або помилка, або прохання відправити смс на певний номер.

Що ж робити?

По-перше, не панікувати й не відправляти ніяких смс!

По-друге, зайти з іншого комп'ютера на «Вконтакті» й ОБОВ'ЯЗКОВО ЗМІНИТИ ПАРОЛЬ! По-третє, знайти в себе на комп'ютері файл C:\Windows\system32\drivers\etc\; зайти у файл hosts і все видалити, а потім перезавантажити комп'ютер.

По-четверте, потрібно встановити антивірус і перевірити комп'ютер на віруси. Ну і якщо не допоможе, то просто перевстановити (чи попросити зробити це когось зі знайомих) операційну систему.

А тепер трохи докладніше щодо того, як змінити свій пароль. На стартовій сторінці кожного поштового сервера є функція зворотного зв'язку. Наприклад, на «Gmail» — це гіперактивний напис «Не можете отримати доступ до обліко-

вого запису?», на «Rambler» — «Забыли пароль?», на «Mail» — «Забыли?». Отже, тиснете на відповідні написи й дотримуетесь підказок. Якщо все зробите правильно, через півгодини-годину на вказаний вами емейл прийде лист із новими паролями. Далі все легко: заходите до своєї скриньки, де на вас уже повинен чекати лист із нагадуванням паролю «Вконтакті» (який був висланий за вашим запитом раніше). Використовуючи цей пароль, заходите до себе на сторінку та найперше змінюєте стартовий пароль. Тепер контакт і ваша поштова скринька під вашим контролем.

Підсумуємо. Щоб не втрапити до подібних халеп: на комп'ютері має бути хороший антивірус; проводьте час від часу сканування на віруси; не проходите посиланнями, залишеними вам на сторінці різними людьми у повідомленнях; не завантажуйте невідомих програм, уважно перевіряйте адресу, за якою заходите до сайту; не забувайте виходити зі сторінки. Бажано, щоб ваші паролі були не примітивними, типу 7777 або ваше ім'я чи дата народження. Чим складніший пароль, тим складніше його зламати. Не ставте однакові паролі на поштову скриньку та сторінку «Вконтакті». При дотриманні цих правил безпека вам не загрожує. Будьте пильними.

Підготувала Віра ВЛАСЕНКО,
студентка відділення журналістики.

РОК-ЛЕГЕНДИ СУЧАСНОСТІ

Світове прощальне турне SCORPIONS: концертний вибух в Одесі

Нещодавно легендарна група «Scorpions» у рамках свого світового прощального турне «Get Your Sting And Blackout» відвідала Україну з двома концертами — у Києві та Одесі. Уже сам по собі візит «скорпіонів» — це визначна подія, адже гурт 45 (!) років веде сценічне життя. Будучи одним із найпопулярніших рок-гуртів на планеті, він за своє існування продав понад 100 млн копій власних альбомів, які неодноразово завойовували численні чарти цілого ряду країн. Тому не дивно, що на теренах і нашої держави так багато фанатів групи, а концерт зацікавив і тих, хто не надто захоплювався «скорпіонами».

Чимало ужгородських прихильників, зокрема студентів УжНУ, побували на концерті в Києві, але виступ в Одесі зацікавив насамперед своїми демократичними цінами (200 — 2000 грн; порівняно зі столичними вдвічі дешевше). Водночас у якісному відношенні концерт не розчарував, тому що пройшов на відповідному музикантам рівні. Уже з першого погляду було помітно роботу справжніх професіоналів. Якісні й дорогі сцена, звукова апаратура та освітлення вводили в атмосферу передчуття дива. Ще б пак, адже музиканти виклали список вимог до техніків, який нараховував більш ніж 60 сторінок!

Незважаючи на солідний вік учасників групи, вони порадували живим, енергійним виступом, показавши справжнє шоу. Виконавці викладалися, що називається, на повну, активно взаємодіяли з аудиторією. Публіка, яка до неможливого переповнила одеський Палац спорту, радісно зустрічала кумирів. Після кожної фрази на зразок «Одесо, як справи?», які Клаус Майне (вокаліст гурту) позау-

чував російською, зал просто «розривало». Тупотіння ногами в приміщенні, підлога якого обкладена деревом, змушувало відчувати, як Палац спорту буквально тремтить.

«Скорпіони» грали в основному старі пісні, хоча не обійшлося без творів із нового альбому «Sting In The Tail». Зокрема пісня «The Best Is Yet To Come» стала ще одним хітом німецьких гостей. Але найактивніше, звичайно, віталися все ж старі добрі хіти, такі як «Still Loving You», «Wind Of Change», «Holliday», «Rock You Like A Hurricane» та ін. Яскраво це було видно при виконанні балад, які є візитною картою рокерів. К.Майне, як завжди, тишив своїм неперевершеним унікальним голосом. Хоча під час, наприклад, «Wind Of Change» частину пісні він дав проспівати фанатам, які успішно з цим упоралися!

Решта ж музикантів теж не відставала. Гра була справді чистою та якісною. Хоч, що стосується звуку, то відчувалося легке потріскування у вухах, яке можна пояснити непристосованістю Палацу спорту до таких концертів.

Д.Коттак (він же ударник), котрого можна назвати найнепатажнішим учасником гурту, не переставав дивувати публіку своїми витівками. Особливо присутнім сподобалося традиційне соло, що супроводжувалося дещо божевільним відеорядом. Також у своїй манері Джеймс у ході гри час від часу підкидав барабанну паличку на декілька метрів угору й успішно ловив її!

Крім вичезгаданого,

було ще інструментальне соло Матіаса Ябса. Він підтвердив свій авторитет як одного з кращих гітаристів світу. Приємно вразили чистота й техніка імпровізаційного виконання. Загалом сольний виступ Ябса в концертній програмі суттєво її доповнив.

Самі ж музиканти стверджують, що раді приїхати до України знову. До речі, К.Майне останні дві пісні виконував з нашим державним прапором, подарованим одеськими фанатами та зав'язаним на плечах.

На запитання про те, що музиканти робитимуть далі, вони відповіли неоднозначно. «Scorpions» ще потрібно завершити прощальне турне, яке загалом триватиме цілих 3 роки. Утім своєї пристрасності до музики гості-рокери з Німеччини не втратили, але вважають цей час найдорожчим для прощання.

Безумовно, легендарних музикантів не вистачатиме на світовій сцені, але попрощались вони красиво...

Юрій ТАРАСЮК,

студент математичного факультету.

Ужгород — Одеса — Ужгород.

P.S. При написанні цього матеріалу використана інформація з телеканалу «1+1» та «Вікіпедії».

ЗНАЙ НАШИХ!

Професор Лідія Голомб — лауреат премії імені Зореслава

Наш університет завжди славився науковцями. Цього разу їх реноме підтвердила професор кафедри української літератури УжНУ Лідія Голомб, яку нещодавно нагородили як лауреата Всеукраїнської літературної премії імені Зореслава.

Названу премію було засновано минулого року на знак ушанування та збереження пам'яті про Степана Михайловича Саболу. Він більше відомий під ім'ям Зореслава — українського релігійного діяча, доктора теології, поета, який у радянські часи зазнав переслідувань.

Співголова комісії з присудження премії, голова Закарпатської організації НСПУ Петро Ходанич розповів, що цьогоріч номіну-

валося чимало праць і творів із різних регіонів, але тих, які відповідали вимогам премії, було відібрано тільки 4 видання.

Одним із лауреатів і стала Лідія Григорівна, яку відзначено в галузі літературознавства за книги «Новаторські тенденції в українській літературі кінця XIX — перших десятиліть XX ст.», «Василь Пачовський. Закарпатські сторінки життя і творчості» та «Петро Карманський: життя і творчість». Ще одним лауреатом — у жанрі поезії — за збірку «Ріка під кригою» став Василь Густі.

У Державному архіві Закарпатської області переможців вітав співголова та фундатор премії Станіслав Аржевітин. Ми теж приєднуємося до привітань!

Ірина ЛЕВІНА,

студентка відділення журналістики.

КНИГИ, КНИГИ, КНИГИ...

У контексті історії

Три книги — монографія Л.Г.Голомб «Петро Карманський: життя і творчість» (Ужгород: Гражда, 2010), укладений М.Б.Бадидою та О.А.Канюкою бібліографічний покажчик «Федір Потушняк: до 100-річчя від дня народження» (Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2010) та історичний нарис Д.Д.Данилюка та В.В.Міщанина «Кафедра історії України УжНУ» — хоч і різні жанрово, але їх легко об'єднати контекстом історії.

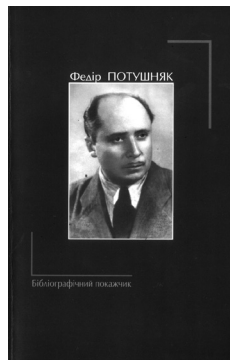
Петро Карманський (1878 — 1956) був одним із чільних представників львівського літературного угруповання «Молода Муза», брав активну участь у національно-визвольних змаганнях, у радянський час за політичні погляди його переслідували.

Професор Лідія Голомб в умовах, коли в незалежній Україні відмінили цензуру й ідеологічний диктат, почала вивчати творчість цього молодомузівця й 1996 року уклала збірник його поезій «Ой люлі, смутку...» з фундаментальною передмовою. А тепер про життя і творчість Петра Карманського видала монографічне дослідження. У ньому зримі елементи новизни: цитування з рідкісних періодичних видань першої третини XX ст. (журнали «Світ», «Український хлібороб», «Новий час», «Червоний шлях», «Обрії», «Український голос»), використання архівних документів із Відділу рукописів Інституту літератури НАН України, куди їх привезено з Риму та Канади. Читач монографії дізнається про роман П.Карманського «Кільця рожі» (написано в 1921, опубліковано в 2002), про укладену ним 1921 року «Криваву

книгу» — про безчинства польських окупантів у Галичині, про авторські публіцистичні та літературно-критичні статті. Діяч сприймав модернізм як літературний напрям, що «зняв із себе народну вишивану сорочку і козацькі шаровари». У додатку подано статті П.Карманського «Ми й вони», М.Рудницького «Що таке «Молода муза», фотодокументи та інші матеріали. Одним словом — солідне видання.

У радянський час ідеологічних переслідувань зазнавав і Федір Потушняк. Якщо про його художню творчість писали і схвально, і критично, то його етнографічні статті про демонологію Закарпаття взагалі замовчувалися.

Бібліографічний покажчик, який видала Закарпатська обласна універсальна наукова бібліотека із доробком ученого і в царині етнографії, і на теренах археології, і в красному письменстві. Когось довідник спонукатиме прочитати розвідки Ф.Потушняка «Повість Н.В.Гоголя «Вій» і наші народні віровання» чи «Сани в похороннім обряді», іншого — ознайомитися з його перекладами творів Ш.Петефі чи із записами народних переказів... З належною повнотою зафіксовано, що про Ф.Потушняка писали Ю.Балега, І.Вишневський, В.Микитась, В.Поп, В.Фединишинець, Б.Буряк та інші. Читач може легко відшукати потрібні публікації, щоб побачити, що з тих оцінок критиків витримало перевірку часом. Покажчик підтовхує до роздумів, як у тоталітарному суспільстві вимушено змінювалася тематика наукових пошуків ученого. А ще покажчик прямо волає, що етнографічні розвідки Ф.Потушняка про демонологію заслуговують на видання окремою книгою.

Ще в покажчику зібрано вичерпну інформацію про лауреатів премії імені Федора Потушняка — про Ю.В.Мейгеша, В.С.Басараба, Д.М.Кешелю, В.Ю.Вовчка, Ю.Ю.Керекеша, К.Ф.Копинця, Ю.В.Шипа, С.І.Ковтюка, А.І.Дурунду, В.П.Густі, П.М.Мідянку, В.С.Попа, П.М.Скунця, М.М.Рошка, В.В.Кухту, Х.В.Кериту... Інформаційне поле покажчика розширюється завдяки фотодокументам.

У контексті часу сприймається й нарис про кафедру історії України УжНУ. Під такою назвою цей підрозділ нашого університету створено 1990 року, хоча кафедра сформувалася з тих викладачів, які вивчали історію України, у т.ч. і Закарпаття, завдяки чому до цього. У книзі висвітлено завідування кафедрою професорів М.В.Трояна, В.Є.Задорожного, Д.Д.Данилюка.

Крім загальної характеристики розвитку кафедри, охарактеризовано й науковий доробок професорів Якова Штернберга, Івана Чаварги, Сергія Федаки, Миколи Вегеша, Романа Офіцинського, Юрія Данильця та інших педагогічно-науковців, подано бібліографію виданих викладачами кафедри монографій та укладених книг (В.Бірчака, В.Гаджеги, Ю.Венеліна) — усього 88 позицій. Тематика авторефератів дисертацій, захищених членами кафедри, показує, як контекст часу їх коригує: від теми «Революційний молодіжний рух на Закарпатській Україні в 1918 — 1929 рр.» (1969) до «Карпатська Україна в 1938 — 1939 рр.: соціально-економічні і політичні аспекти» (1994).

Усі три книги дають багато матеріалу для роздумів про людину на тлі історії.

Рубрику веде Іван СЕНЬКО,

доцент.

СВЯТО КРАСИ

Від відьом до принцес

Конкурс «Міс ФРГФ» відбувся в «ПАДІЮНІ» 17 листопада. Захід вели Олександр Ганусин і Михайло Карпенко. Розпочала дійство декан факультету романо-германської філології, професор Мирослава Петрівна Фабіан. Вона привітала присутніх зі святом і вручила почесні грамоти ректорату найкращим студентам.

Першим було оголошено «вихід відьом». Конкурсантки дефілювали у відповідних костюмах, кружляли навколо казана. Потім відьми перетворилися на гламурних, сучасних принцес. Представлення відбувалося у вигляді дефіле. Між частинами конкурсу виступали Олександр Олень, команди КВН і ансамбль «Шовкова косиця». Другим оголосили «вихід барбі», під час якого конкурсанти виконували танець ляльок.

Третім виходом учасниці представили різні країни світу. Конкурсантки презентували відповідно штат Техас (США), Китай, Францію, Україну, Стародавню Грецію, Гавайї та Індію. Кожна з претен-

денток виконувала танець місцевості, яку вона уособлювала.

І нарешті, вирішальний вихід — у вечірніх сукнях. Дівчата виглядали неперевершено. У кінці програми конкурсанток запросили на фінальне дефіле. Вирішальним моментом дійства стало оголошення результатів. «Міс глядацьких симпатій» розділили між собою Тетяна Перец і Марія Воробець, «Міс дружність» стала Вірджинія Гайок, «Міс фото» — Марія Воробець, «Міс елегантність» — Корнелія Сірко, «Міс усмішка» — Юлія Зайдел, а титул «Міс чарівність» отримала Яна Баніна. «Другою

віце-міс» стала Марія Воробець, «Першою» — Вірджинія Гайош.

Передати корону переможниці запросили Марину Грищик — «Міс ФРГФ-2009». Переможницею ж конкурсу стала учасниця під номером один — Тетяна Перец, яка виграла в двох номінаціях.

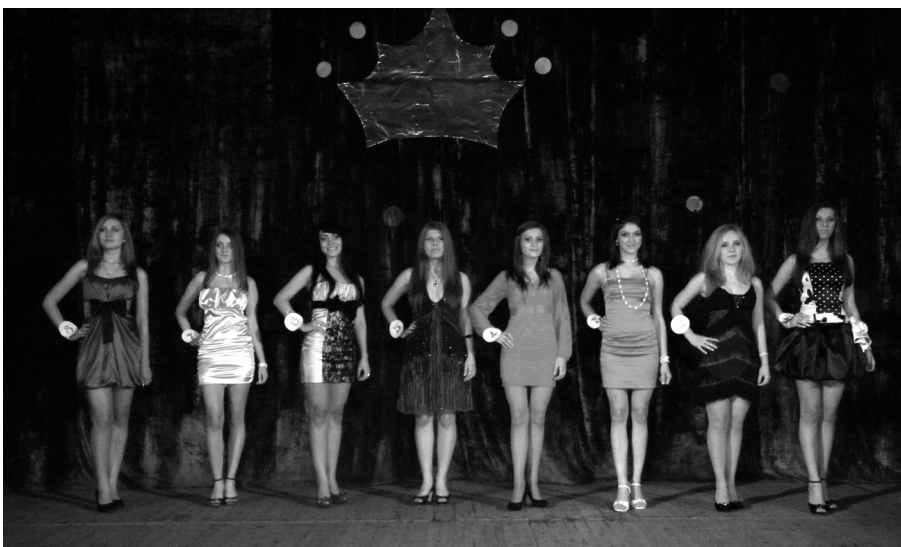
Загалом конкурс був надзвичайно чарівним, а виступи учасниць захоплювали глядачів. Тож сподіваємося, що учасникам і глядачам ще довго буде що згадати.

Вікторія ГУДЕБНЯК,

студентка відділення журналістики.

І в «Ретро», і в «Сафарі»...

Дійство, на якому вибирали найкращу представницю біологічного факультету, проходило в СЦД «Ювентус». У конкурсі взяли участь 8 не схожих одна на одну дівчат.

Уже традиційно конкурс розпочався виходом і презентацією учасниць, завдяки чому всі присутні дізналися, що полюбують та чим захоплюються красуні. У наступному конкурсі під назвою «Що? Де? Коли?» дівчата мали змогу продемонструвати свій інтелектуальний рівень.

Як відомо, жоден конкурс краси не обходиться без виходу у вечірніх сукнях, тож наші конкурсанти вирішили не відставати і вийшли в... убранні стилю «Ретро» та «Сафарі».

У кінці програми високоповажне журі винесло свій вердикт і розпочалася церемонія нагородження. Жодна з учасниць не залишилася поза увагою, усі були удостоєні почесних звань. Отож титул «Міс Дефіле» завоювала Іванка Семак, «Міс Чарівність» — Віталія Томиш, «Міс Інтелект» — Тетяна Тофт (вона ж — «І віце-міс»), «Міс Грація» — Ангеліна Гангур («ІІ віце-міс»), «Міс Усмішка» — Мар'яна Білкей, «Міс Глядацьких симпатій» — Діана Симодейко, «Міс Елегантність» — Наталія Жидик. А найпочесніше звання — «Міс біологічного факультету» — отримала Ксенія Лазур, яка також перемогла в номінації «Міс Фото».

Свято вдалося на славу, і на біологічному факультеті теж є своя головна красуня, яка отримала заслужену корону та подарунок у розмірі 1000 грн. від магазину «Парада». У ньому дівчина має можливість придбати на вказану суму все, що схоче.

Марина ЯЦОЛА,

студентка відділення журналістики.

РОВЕСНИК

Ніколь ТИМЧЕНКО: «Для мене танці — це не тільки важка праця, а й спілкування з людьми, вивчення мов та пізнання чогось нового»

Ужгородський університет завжди має чим і ким пишатися, особливо своїми талановитими студентами. Серед них виділяється і Ніколь Тимченко — чемпіонка Закарпаття зі спортивних танців, студентка факультету міжнародних відносин та заочного відділення юридичного підрозділу. Як дівчині вдається все поєднувати, вирішив довідатися «Погляд».

— Ніколь, як ти почала займатися танцями?

— На танці мене привела бабуся. Тоді мені було 6 років. Вийшло так, що в той час, коли всі діти ходили в підготовчу групу, я вже танцювала в парі. Після декількох тренувань зі своїм партнером почали займати на конкурсах призові місця. У 10 років на мій день народження тренер зробила подарунок. Це був новий партнер — Кирило (сміється). Із ним танцюю вже восьмий рік.

— Хто ставить для вас композиції та шиє костюми?

— Змалку нам робила номери відомий тренер, президент Асоціації спортивного танцю Закарпатської області Олександра Мирославівна Мишко. Пізніше вона почала запрошувати іноземних тренерів та знаменитих танцюристів. Щодо костюмів, то спочатку для нас усіх шили на місці. Коли ми стали дорослішими, їздили в різні країни, там дивилися на інших учасників змагань і вигадували вже для себе костюми, які потім реалізовувалися у Львові.

— Окрім танців, ти брала участь у декількох конкурсах краси...

— Почалося все з того, що бабуся віддала мене в модельну школу. Після курсів акторської майстерності, make-up та деяких інших я поїхала на серйозний конкурс в Одесу «Міні-міс Слов'янка», де стала четвертою віце-міс. Потім, у дев'ятому класі, стала «Міс школи», але вважаю, що перемогла саме завдяки танцям, бо в одному з виходів виконала аргентинське танго. Під час конкурсу на факультеті міжнародних відносин був вихід «Latino», у якому допомагала учасницям підготуватися. Доводилося важко, адже багато кому не вдавалося повторити окремі рухи. Проте дівчата дякували, що з ними займалася, бо я старалася, хотіла, аби кожна з них гідно виступила на сцені.

— Чи не думала працювати хореографом?

— Мені пропонували навчати і спортивних, і бальних, і східних танців. Але на сьогодні тренерською кар'єрою займатися важко. Я навчаюся на двох фа-

культетах, тому ані сил, ані часу просто не вистачає. Хоч у майбутньому, можливо, працюватиму з дітьми.

— Як готуєш себе до виступу?

— Ми з партнером завжди підтримували одне одного. Розуміли: коли щось вийде не так, то страшного нічого не станеться. Узагалі велику роль відіграє розуміння в парі, бо з партнером доводиться проводити значну кількість часу. Я з Кирилом майже все дитинство разом, тому мені легко з ним танцювати.

— Чим відрізняються українські танцюристи від закордонних?

— Українські танцюристи є дуже сильними й талановитими. Але й закордонні пари завжди добре виглядали. Особливо це стосується костюмів, макіяжу, умов для тренувань.

— Який рівень закарпатських спортивних танців?

— На Закарпатті є чимало клубів.

Для мене мій клуб найкращий, адже Олександра Мирославівна Мишко — хороший тренер, і нам є чим пишатися. До прикладу, взяти топ-пару Володимира Лятова й Вероніку Мишко, про яких, до речі, «Погляд», уже неодноразово розповідав. І це приємно. Узагалі я дуже вдячна тренеру, адже вона вкладає всю душу в мене з Кирилом, змалку прищеплює дітям любов до танців, а це дуже важливо.

— Хто тебе найчастіше підтримував на всіх конкурсах, змаганнях?

— Бабуся! Завдяки їй досягла такого рівня, вона мене постійно підтримувала, допомагала. І взагалі з дитинства я завжди чимось займалася, ніколи не сиділа на місці. Саме за це дуже вдячна бабусі.

Мирослава ШИМОН,

студентка відділення журналістики.

Старт XIV сезону Закарпатської ліги:

І знову сміху повен міх!

У жодного молодіжного руху нашої країни немає такої величезної армії шанувальників і послідовників, як у КВН. Аналогів цієї гри немає ніде у світі, вона існує понад п'ятдесят років, а з часом стає дедалі популярнішою. І Закарпаття не виняток: розпочався вже XIV сезон місцевої ліги.

Старт сезону-2010/11 організували традиційно в два етапи: закритий фестиваль та гала-концерт усіх команд. У рамках першого проведено чемпіонат із «розминки». Смішніше за інших на запитання відповідали «Молодисти нашєї» (ФРГФ, філфак, матфак УжНУ), «Без-Умная Молодежь» (МДУ), «Вхід у Змінному Взутті» (гімназія), «Без мандата» (юрфак УжНУ), «Хватіло не фантазії» (МДУ), «Орігамі» (Істфак УжНУ), «Восьмикласниця» (МДУ), «Тралі-валі» (економічний факультет УжНУ), «@кушницяка сот.анда «От фонаря» (АКУ + Кушниця). Як завжди, особливо популярними були жарти на злобу дня, але загалом політичні теми у виступах не домінували. Лише деякі команди згадали про передвиборчі програми кандидатів та «прикрашення» Ужгорода ведмедиками, решта жартувала про дівчат,

спорт та проблеми студентських буднів. Завдання «бувалих» КВНівців полягало в демонструванні підбірки найкращих, уже відомих номерів, а новачки мали презентувати себе з новою програмою. Команди «Foofick II» та «Молодисти нашєї» пішли далі запропонованої програми виступів і обмінялися сценаріями. Такий хід керівництво ліги й зал сприйняли на «ура». У перерві між виступами збірні Ужгорода, гостей міста й УжНУ зіграли «розминку» з глядачами.

Отже, безпосередній старт задано, а в ці дні (22 — 25 листопада) проводяться ігри першого туру Закарпатської ліги КВН. У тільки-но відкритому сезоні планується проведення ще й чемпіонату зі шкільного Клубу веселих і найкмітливіших. Крім того, для участі в іграх запрошено команди з інших регіонів України. Нагадуємо, що ігри Закарпатської ліги КВН проходять у 4 етапи: 1/8, 1/4, чотири півфінали та фінальний тур (розіграш звання чемпіона й володаря Кубка ліги).

Немає сумнівів, що сезон вдасться не менш веселим і успішним, ніж попередні. КВНівці активно працюють над сценаріями, школа КВН продовжує функціонувати щонеділі, а глядачі очікують захопливих та динамічних виступів.

Вітаємо всіх із початком сезону! Пам'ятайте: «Якщо довго збираєтеся на побачення — до побачення!» Зустрінемося у сезоні!

Олександра АРТЮХІНА,
студентка відділення журналістики.

КВН

«Погляду» в №8 (123) визнано: «Викладати гроші чи захищати права?» Юлії ДУБ, Ірини ЛЕВІНОЇ, Вікторії ЛИ-СЮК, студенток 2 та 3 курсів відділення журналістики. Вітаємо авторок!

Українські

Сила волі дівчини — це про-йти повз дзеркало й не подивитися в нього!!!

***

Чоловік у присутності дружини возить з двигуном «Жигулів».

— Слухай, ти можеш хоч хвилину мовчати?

— А що, тобі заважаю?

— Ні, але я не можу почути, за-вів мотор чи ні!

***

Хлопець — дівчині:

— Жіноча логіка — це заперечення чоловічої.

Дівчина:

— Ні!

***

Винахідник демонструє свій новий винахід.

— Я розробив систему, яка дозволяє встановити особу людини за голосом.

— Цікаво, що я повинен зробити?

— Ви повинні чітко назвати свої ім'я та прізвище...

Та, мені не телефонувати!
Мені б переночувати...

ПОГЛЯД
журнал для молоді

Орган ученої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення: № 145.

Ціна: безкоштовно.

Виходить: щомісяця, крім канікул.

Номер підписано до друку: 24.11.10.

Номер надруковано: у Видавництві УжНУ «Говерла», 88000 м.Ужгород, вул. Капітульна, 18. Наклад: 300 примірників. Формат: А 4, 2 ум. друк. арк.

Засновник

і видавець:

Ужгородський національний університет.
88003 м. Ужгород,
вул. Підгірна, 46.

Адреса редакції: 88016

м. Ужгород, вул. Університетська,
14 (центральний корпус, поруч
з аудиторією М1). Тел.: 64-32-46.

Реєстраційне свідоцтво:

ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор:

В.Ю.Тарасюк.

Дизайн: Л.Я.Поліха.

Набір: А.О.Кравцова.

Коректура: М.С.Рибченко.